

baggrund af at vi nu har en mulighed for at få fertilitetsbehandling og kunstig befrugtning, for det er ikke tal, jeg har mødt, og derfor vil jeg gerne være bekendt med dem, hvis det er sådan, det forholder sig.

(Kort bemærkning).

Margrete Auken (SF):

Hvis jeg sagde, at der var et fald, beklager jeg det. Det har jeg ikke noget tal på, men man har hidtil sagt, at det var svært at få børn nok.

Der synes jeg, at det var interessant at høre Lars Klüver fra Adoption og Samfund gøre opmærksom på, at nej, det er ikke svært at få børn nok, det er svært at få forældre nok. Man kan jo så interessere sig for, hvorfor det er det. Det er jo altså, fordi valgmulighederne er stillet så skævt op, og hvis man kommer ind i systemet, er det ikke noget, der bliver foreslået parrene. Det bliver foreslået dem straks at gå i behandling.

Så kan man jo godt spørge: Er vi ikke i et frit land? Kan folk ikke selv vælge? Ja, formelt er det selvfølgelig sådan. Men der ligger et meget stort psykisk pres på mennesker i denne her situation, hvad jeg er overbevist om at både sundhedsministeren og fru Sandy Brinck er fuldstændig klar over, et meget stort pres.

Jeg vil faktisk kalde det at slæbe igennem, når man ser de mange behandlinger for et resultat, som jeg synes for sundhedsvæsenet i øvrigt ikke er særlig opløftende, skal vi så sige det på den måde. Det er mange, der kommer ud uden at have fået et barn, og derudover føjede jeg så til, at man jo næsten ikke viger tilbage for nogen form for behandling. Jeg mener altså, at mikroinseminationerne er langt at overskride, hvad der er sundhedsmæssigt forsvarligt. Det er altså en risiko, man tager på de næste generationers vegne, og man kan spørge med hvilket formål. Det vil selvfølgelig altid være for at tilfredsstille forældrenes ønske om at få et barn, men det kunne jo godt være, at man kunne besinde sig, så vi kunne gøre det andet.

Lad os slutte det – nu har fru Brinck så meldt sig igen. Jeg har ikke noget imod at spørge, om vi ikke kunne få en klar tilkendegivelse af, at man faktisk vil gøre noget for at kigge på det der tilskud igen – og når jeg siger igen, så er det, fordi vi har brug for at få set på det på en måde, hvor valget bliver mere reelt, end det er i øjeblikket – og for vores skyld da meget gerne ved, at man går ind i det forslag, som SF fremsatte, og som vi førstebehandlede i fredags.

(Kort bemærkning).

Sandy Brinck (S):

Jeg skal blot lige nævne for fru Margrete Auken, at hvis barnløse par ikke bliver foreholdt, at de har begge muligheder, så handler man altså faktisk imod lovgivningen, for lovgivningen siger, at de skal præsenteres for begge muligheder, både fertilitetsbehandling og adoption. Så det håber jeg ikke er tilfældet alt for mange steder; jeg håber faktisk slet ikke, det er tilfældet.

Så beder fru Margrete Auken om et tilsagn. Som jeg sagde, og som jeg også kan læse i forhandlingerne fra i fredags at socialministeren har sagt, er vi villige til at kigge på adoptionstilskuddet, men det kræver jo også, at der er nogle andre i nogle finanslovforhandlinger, som ønsker det, og mig bekendt har SF ikke ønsket det i de her finanslovforhandlinger. Derfor må det om brugerne være noget, vi tager op, næste gang vi sætter os til finanslovforhandlinger.

Anden næstformand (Henning Grove):

Fru Margrete Auken og så går vi videre i ordførerrækken.

(Kort bemærkning).

Margrete Auken (SF):

Jeg synes, det er uhyggeligt at høre fru Sandy Brinck være hoppet på det, der efterhånden har bredt sig i det her hus, at lovgivningen laves ved finanslovforhandlinger.

Jeg ved godt, det er Richelieus mening, at sådan skal det foregå, og de af os, der har fulgt forhandlingerne, har også indimellem set, at sådan foregår det faktisk, så selv ting, der ikke umiddelbart har med penge at gøre, bestemmes der.

Det er en glimrende måde, at vi laver lovgivning i Folketinget i løbet af året, og så melder vi hen ad vejen, hvad vi har brug for at få penge til. Nogle gange kan vi sige, at vi først kan få det lavet ved næste finanslov; fint nok.

Men hvis man siger, at det kun er de ting, der er blevet bragt frem under finanslovforhandlingerne, så har man altså afskåret alle os, der har siddet med ved forhandlingerne, fra meget. Det er en ny dille. Jeg vil gerne medgive, at den er blevet stor, og jeg vil også gerne medgive, at når man sidder til forhandlinger, kan det næsten tage sig ud, som om det er finansministeren, der laver al lovgivning her i landet, og finanslovsordføreren, der står for det hele. Jeg synes ikke, vi skal lade det brede sig her i huset hos os andre. Vi skal modarbejde det.